

Arrest

nr. 323 568 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2024.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 2 augustus 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 19 juli 2021 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 7, DVZ, brief Dublin Unit Bulgaria). Hetgeen niet door de verzoekende partij betwist wordt.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijf geven van een

bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu ligt de situatie voor van een negenenveertig jarige Syrische man. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 19 juli 2021 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 7, DVZ, brief Dublin Unit Bulgaria).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Bulgarije niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Bovendien blijkt uit de Eurodac Marked Record die opgevraagd werd op 12 december 2023 dat verzoekende partij op deze datum nog internationale bescherming genoot. Zij brengt niets bij waaruit zou blijken dat dit op heden niet langer het geval zou zijn. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie die spreekt over de hypothese van intrekking van de beschermingsstatus in bepaalde gevallen. Het feit dat zij niet langer in het bezit is van een geldige Bulgaarse verblijfstitel doet geen afbreuk aan het bovenstaande. Verzoekende partij legt namelijk op het CGVS haar Bulgaarse verblijfstitel neer die geldig was tot en met 28 juli 2024. Dit is in overeenstemming met de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar hebben (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110). Het feit dat zij niet langer in het bezit is van een geldige Bulgaarse verblijfstitel doet geen afbreuk aan het bovenstaande. Zij toont namelijk niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije niet in de mogelijkheid zou zijn om haar verblijfsvergunning aldaar te verlengen. Zij is in het bezit geweest van een geldige verblijfstitel en valt aldus niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende partij namelijk dat Bulgarije haar doel niet was en dat zij na het verkrijgen van haar documenten zo snel mogelijk het land verlaten heeft (NPO, p. 3 en 6-7). In juli 2021 werd haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en reeds eind augustus trachtte zij naar Griekenland te gaan, maar toen ondervond zij problemen waardoor zij terugkeerde naar Bulgarije en het land vervolgens op 5 september 2021 definitief verliet (NPO, p. 6). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij er in de korte periode dat zij in Bulgarije verbleef als begunstigde van internationale bescherming, wel in geslaagd is om steeds een dak boven haar hoofd te hebben. Zij verbleef eerst in een gemeenschapswoning en keerde vervolgens terug naar het opvangcentrum, maar omdat dit ver van de stad gelegen was, keerde zij terug naar de stad waar zij iets huurde samen met anderen (NPO, p. 8-9). Verder stelt verzoekende partij dat zij "overal" in Sofia naar werk gezocht heeft, maar verklaart dit niet nader. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij werk

aangeboden kreeg bij een bedrijf vlak voor zij uit Bulgarije vertrok, maar dat zij het loon dat zij zou krijgen te laag vond en deze job dus geweigerd heeft (NPO, p. 8). Hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernomen heeft om in Bulgarije naar werk te zoeken. Verder stelt verzoekende partij op algemene wijze dat het haar niet hoopvol stemde om in Bulgarije te leven dat zij mensen op straat zag bedelen en eten uit vuilbakken halen (NPO, p. 9). Haar gevraagd wat zij concreet ondernomen heeft om zich te integreren in Bulgarije, slaagt verzoekende partij er niet in om iets concreet op te noemen (NPO, p. 9). Door in het verzoekschrift ten slotte louter te herhalen dat de toegang tot gezondheidszorg voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije moeilijk ligt, toont zij niet aan dat haar medische zorgen ontzegd werden. Met al het voorgaande toont zij niet concreet aan dat zij in Bulgarije niet in staat was om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer ernaartoe, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonst dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP is het niet eens met de beschikking van de Raad, stelt dat ze 49 jaar oud is en in 2021 in Bulgarije de SB gekregen heeft maar sindsdien geen enkele steun gekregen heeft noch verzorging voor haar tandproblemen. Hierna is ze naar Griekenland gegaan en werd ze teruggestuurd. Daarna heeft ze 2 jaar op Malta overleefd. Ze wijst op haar problemen met de smokkelaars, ook in Turkije. Ze kon haar gezin niet bij zich krijgen in Bulgarije. Ze wijst op haar voldoende inspanningen elders in Europa, buiten Bulgarije. Ze heeft zeker en vast haar goede wil getoond om taal te leren, werk en woonst te zoeken maar kreeg niet de mogelijkheid. Bovendien zijn er medische problemen -ze verwijst naar de neergelegde stukken dienaangaande. De verwijten van de Raad zijn niet op hun plaats. Wat betreft de gezinshereniging in Bulgarije wijst ze op de ongelijke behandeling tussen een Bulgaar die huwt met een Syrische vrouw (en recht heeft op gezinshereniging) en zichzelf met het statuut van SB (en geen recht erop heeft): dit kan niet zodat haar situatie op dat vlak uitzichtloos is en dit evenzeer een bewijs van deprivatie is zodat haar terugsturen onterecht is. Haar kinderen verblijven nog steeds in Aleppo en hebben haar hulp nodig. Ze verwijst naar de moeilijke situatie in Syrië waarbij verder onderzoek nodig is maar de Raad kan haar zo de SB hier geven. De situatie in haar regio van herkomst is nog steeds kritisch, hier voelt ze zich veilig in tegenstelling tot Bulgarije, bovendien is haar verblijfsvergunning aldaar verlopen.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de eerder diezelfde dag bij aanvullende nota aangebrachte elementen, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 december 2024.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is én waarom, gaat verzoeker hieraan voorbij en blijft hij desbetreffend in gebreke.

Verzoeker gaat niet of nauwelijks in op de inhoudelijke vaststellingen gedaan in de beschikking van 3 december 2024, doch gaat er daarentegen aan voorbij.

5.2. Zoals eerder werd vastgesteld, geniet verzoeker internationale bescherming in Bulgarije (subsidiaire bescherming). Hij toont niet aan dat dit heden niet langer het geval is. Hij toont evenmin aan dat die bescherming niet langer toereikend is en dat hij er de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (meer) zou kunnen laten gelden.

5.3. Wat betreft verzoekers opmerking ter zitting dat zijn Bulgaarse verblijfsvergunning verlopen is, verwijst de Raad naar hetgeen hierover reeds in de beschikking werd opgemerkt, in punt 4. Verzoeker brengt hier niets tegen in en laat alzo na hierop een ander licht te werpen.

5.4. Dat verzoeker psychische moeilijkheden heeft, zoals blijkt uit het op de dag van de zitting per aanvullende nota verstuurd attest van 11 december 2024 van een klinisch psycholoog, waarin o.a. sprake is van angst-, stress- en slaapproblemen alsook depressieve gevoelens en een posttraumatisch stressyndroom, wordt niet betwist, doch uit dit schrijven van de psycholoog kan geenszins blijken en verzoeker toont hiermee niet aan dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dat overeenstemt met artikel 4 van het Handvest. Dit stuk wijzigt derhalve niets aan hetgeen hierover eerder in de beschikking werd opgemerkt.

Wat betreft de problemen die verzoeker volgens het attest in Syrië, Turkije en Bulgarije en tijdens zijn reis(weg) zou hebben gekend, merkt de Raad nog dat op de psycholoog in kwestie zich hiervoor slechts kan steunen op de verklaringen die hem worden aangereikt. Het betreft louter een weergave van hetgeen verzoeker hierover aan de psycholoog heeft verteld. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze gezondheidsproblemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Bovendien wordt herhaald dat verzoeker internationale bescherming in Bulgarije geniet, waarbij het aan hem toekomt om de rechten en voordelen die zijn status en het recht hem er bieden ten volle te benutten en uit te putten, hetgeen verzoeker allerminst aantoonbaar te hebben gedaan.

Verzoeker toont o.a. niet aan dat hem in Bulgarije medische zorgen ontzegd werden, zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, noch dat hij bij terugkeer naar Bulgarije als begunstigde van internationale bescherming geen toegang meer zou hebben tot en beroep kan doen op de gezondheidszorg in Bulgarije, zoals o.a. voor de door hem ter zitting aangehaalde tandproblemen.

5.5. Verzoekers leeftijd -negenveertig jaar-, waar hij ter zitting naar verwijst, neemt niet weg dat van hem als persoon die er internationale bescherming geniet, kan en mag worden verwacht om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in Bulgarije. Zoals in de beschikking van 3 december 2024 wordt vastgesteld, getuigen verzoekers verklaringen en gedragingen niet van dergelijke, laat staan veelvuldige en ernstige inspanningen in die zin.

In dit verband werd er eerder, kort samengevat, onder meer op gewezen dat:

- verzoeker geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en zijn rechten te doen gelden. Verzoeker verklaarde dat Bulgarije zijn doel niet was en dat hij na het verkrijgen van zijn documenten zo snel mogelijk het land heeft verlaten. In juli 2021 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en reeds eind augustus trachtte hij naar Griekenland te gaan, maar hij ondervond toen problemen waardoor hij kort even terugkeerde naar Bulgarije om het land vervolgens op 5 september 2021 terug en ditmaal definitief te verlaten;
- het voor verzoeker, op basis van zo'n kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, niet mogelijk is om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije;
- uit verzoekers verklaringen bovendien blijkt dat hij in de korte periode dat hij in Bulgarije verbleef als begunstigde van internationale bescherming, er wel in slaagde om steeds een dak boven zijn hoofd te hebben. Hij verbleef eerst in een gemeenschapswoning en keerde vervolgens terug naar het opvangcentrum, maar omdat dit ver van de stad gelegen was, keerde hij terug naar de stad waar hij een woning huurde samen met anderen;
- verzoeker zijn argument dat hij "overall" in Sofia naar werk heeft gezocht heeft niet nader verklaart en bovendien uit zijn verklaringen blijkt dat hij werk aangeboden kreeg bij een bedrijf vlak voor hij uit Bulgarije vertrok, maar hij het loon dat hij zou krijgen te laag vond en deze job daarom weigerde, en dat hieruit niet kan blijken dat verzoeker ernstige pogingen ondernomen heeft om in Bulgarije naar werk te zoeken;
- verzoeker op de vraag wat hij concreet ondernomen heeft om zich te integreren in Bulgarije, er niet in slaagt iets concreet op te noemen; en
- hij met zijn (herhalende) opmerking in het verzoekschrift dat de toegang tot gezondheidszorg voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije moeilijk ligt, niet aantoonbaar dat hem in Bulgarije medische zorgen ontzegd werden.

Met zijn algemene opmerking ter zitting omtrent de voldoende inspanningen die hij elders in Europa, buiten Bulgarije, doet, werpt verzoeker vanzelfsprekend geen ander licht op voormelde concrete vaststellingen inzake zijn situatie en levensomstandigheden als statushouder in Bulgarije, en zijn zeer beperkte inspanningen (om zich te integreren) in die EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet.

Waar ter zitting zeer algemeen wordt opgemerkt dat verzoeker zeker en vast zijn goede wil getoond heeft om de taal te leren, werk en woonst te zoeken, maar hij niet de mogelijkheid kreeg, gaat verzoeker hiermee voorbij aan en betreft het een loutere ontkenning van voormelde concrete vaststellingen, hetgeen allerminst van aard is die vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker toont geenszins zijn voorgehouden

zoektocht en inspanningen aan. Dat hij de mogelijkheid niet kreeg zoals ter zitting op algemene wijze wordt geopperd, betreft een blote bewering, en hij gaat hiermee voorbij aan de in de beschikking opgenomen gronden omtrent zijn veeleer beperkte en gebrekkige pogingen om net de mogelijkheden aan te wenden en (ten volle) te benutten in Bulgarije om er als statushouder zijn rechten en voordelen te laten gelden. Verzoeker overtuigt met zijn argumentatie ter zitting aldus geenszins.

Zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, toont verzoeker niet concreet aan dat hij in Bulgarije niet in staat/de mogelijkheid was om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden of dat hij bij terugkeer er in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

5.6. Wat betreft de argumentatie ter zitting omtrent de gezinshereniging in Bulgarije en de ongelijke behandeling tussen een Bulgaar die huwt met een Syrische vrouw (en recht heeft op gezinshereniging) en verzoeker zelf die het statuut van subsidiaire bescherming heeft maar geen recht op gezinshereniging, betreft dit louter slechts kritiek op de in Bulgarije geldende wetgeving. Het loutere gegeven dat EU – lidstaten in hun wetgeving een beperkter recht tot familiehereniging voorzien en gezinshereniging in sommige gevallen onmogelijk maken, maakt op zich geen structurele of fundamentele tekortkoming uit of een tekortkoming die bepaalde groepen van personen raakt, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zoals bepaald in de al eerder aangehaalde relevante rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, met name een situatie wanneer/waarin de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij dit verschil in behandeling in Bulgarije reeds (op een officiële wijze, juridisch) heeft aangekaart en aangeklaagd, waarbij de Raad herhaalt en beklemtoont dat het de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de middelen die zijn status en het recht hem bieden in die lidstaat te benutten en uit te putten, hetgeen verzoeker niet aantoonde te hebben gedaan.

In zoverre verzoeker, stellende dat zijn situatie uitzichtloos is, stelt dat het voorgaande een bewijs is van deprivatie zodat hem terugsturen onterecht is, overtuigt hij hierin niet en kan hij niet worden gevolgd. Zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, toont verzoeker immers niet aan dat zijn situatie in Bulgarije, waar hij korte tijd verbleef zonder zijn gezin, van die aard was dat hij door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een toestand verkeerde van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde/stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De elementen in het dossier doen geenszins zo, doch evenwel anders besluiten, nu blijkt dat hij wel (degelijk) toegang had tot o.a. huisvesting en de arbeidsmarkt in Bulgarije, maar hij zelf besloot om Bulgarije al snel en van zodra mogelijk te verlaten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat, niettegenstaande het begrijpelijk is dat het gemis van familie en gezin zwaar valt voor verzoeker, bij een terugkeer naar Bulgarije, louter omwille van de aldaar geldende wetgeving inzake gezinshereniging, voor verzoeker een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie concreet dreigt.

5.7. Zoals in de beschikking, in punt 3, wordt opgemerkt, komt het verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen, waartoe hij, op voormelde algemene wijze, in gebreke blijft.

5.8. De verwijzing ter zitting naar (de situatie in) verzoekers land van herkomst Syrië, waar verzoekers kinderen blijkens zijn verklaringen nog verblijven, en argumentatie dienaangaande is ter zake niet dienstig aangezien verzoeker reeds internationale bescherming in Bulgarije geniet, waardoor huidig verzoek om internationale bescherming (uitsluitend) ten aanzien van Bulgarije dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt. Om diezelfde reden is de argumentatie ter zitting over verzoekers reisbewegingen voor (alsook na) zijn verblijf in Bulgarije en de problemen onderweg met smokkelaars niet relevant.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS